

[Hauch.]

til, at de Brug, der oprettes ved Hjælp af de Midler, her er Tale om, for Brugernes Vedkommende stilles lige med Hensyn til de økonomiske Vilkaar, som Brugerne i Fremtiden skal arbejde under.

C. F. Sørensen: Da jeg har den Ære at tilhøre det ene af de to Partier, som danner Flertal i det andet høje Ting, og som har vedtaget det nu for det høje Landsting forelagte Forslag til Finanslov for Finansaaret 1931—32, skal jeg ved denne Lejlighed kun tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale det forelagte Forslag til Vedtagelse. Jeg vil benytte Lejligheden til samtidig paa mit Partis Vegne at rette en Tak til Regeringen, en Tak, fordi den paa saa mange Paragraffer paa Finansloven har taget saa meget Hensyn til den vidtrækkende Erhvervskrise, der i Øjeblikket hviler tungt over vort Land og vort Lands Befolkning, mit Partis Tak til Regeringen for det, her er ydet.

Schovelin: Mangen god Gang er det gaaet saaledes, at naar Finanslovforslaget var kommet herover, var der for Landstinget ikke meget andet at gøre end at tage det, som det var. Men denne Gang er Situationen den højst ejendommelige, at der saa at sige er sket en Appel fra Folketinget til det høje Landsting om paa afgørende Punkter at underkaste Finanslovforslaget gennemgribende Forandringer. Disse Opfordringer eller, lad mig for at bruge det mildeste Udtryk sige, disse Forventninger, der er udtalt i det andet høje Ting om, at Landstinget paa visse Punkter vil forandre Finanslovforslaget, blev jo imødegaaet meget skarpt, saaledes f. Eks. af den højtærede Finansminister, der betegnede dem som et Forsøg paa at anraabe Landstinget om at forsøge sig som Finanslovsnægter. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at i Stedet for at værne Finansloven som Folketingets Lov opfordrede man nu her Landstinget til at bryde ind i Folketingets Rettigheder. Altsaa, mindre kunde ikke gøre det: Landstinget skulde bryde ind i Folketingets Rettigheder. Naa, hver Gang der gaar Socialdemokraterne eller de Radikale noget imod, kender vi nok, at saa forekommer det dem, som om Verden stod stille, og som om der var sket det hidtil paa Bjerget usete. Jeg maa sige, at vi efterhaanden er blevet saa vant til det, at det ikke gør noget videre Indtryk paa os. Venstrepartiets Nestor, det ærede Medlem

af Folketinget Hr. N. Neergaard svarede da ogsaa derpaa, at hvis man vilde sikre Folketinget den Stilling til Finansloven, som ogsaa han ønskede, det skulde have, maatte man iagttage de fornødne Hensyn og ikke gaa frem med en saa topmaalt Hensynsløshed overfor den anden Halvdel af Rigsdagen. Og som man kan se af Debatten, mente han med den ene Halvdel af Rigsdagen ingenlunde Landstinget, men det store Mindretal i Folketinget, som dannes af Venstre og det konservative Folkeparti. Jeg er, som ærede Medlemmer vil vide, en Mand, der ikke ynder stærke Udtryk, og naturligvis maa det ogsaa et forfærdende Indtryk paa mig at se, at et Medlem som Hr. N. Neergaard, der, tør jeg maaske sige, i endnu højere Grad skyr stærke Ord, efterhaanden som Forhandlingerne skred frem, netop drev sine Udtryk om hele dette Forhold op paa Spidsen. Det var altsaa i Anledning af det ogsaa af den ærede første Taler omtalte Forslag paa § 14 om de 10 Mill. Kr.'s Tilskud til Kommunerne. Han begyndte med at kalde det en kolossal Hensynsløshed, men forstærkede det til, at det var ganske overordentlig hensynsløst. Det er dog altsaa endnu Strygmaal, men til syvende og sidst blev det til en „topmaalt Hensynsløshed“. Et saadant Nødraab fra det flertalsundertrykte Mindretal i Folketinget kan Landstinget efter min Mening vanskeligt sidde overhørigt, saa meget mindre som Landstinget har en bestemt forfatningsmæssig Stilling til Finansloven, som det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) rigtigt forklarede: ikke overfor Finanslovens Detailler, som det ligger i Forfatningens Bestemmelser om, at Finansloven først skal behandles i Folketinget, og som det er blevet parlamentarisk Skik og Brug! De tusinde Detailler, som en Finanslov indeholder, har Folketinget først og fremmest Raadighed over, saa at sige enevældig Raadighed over. Men ogsaa Landstinget har sin forfatningsmæssige Opgave overfor Finansloven. Det er den, som Gang paa Gang er udtrykt saaledes, at Landstinget skal være Vogter af Finanslovens *Renhed*. Dér maa man, som jeg tidligere har udviklet det ved lignende Lejligheder, vel lægge Mærke til Grundlovens Bestemmelse om, at Finansloven skal være „et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter“, hvilket altsaa er et andet, et kortere Udtryk for, at enhver Udgift, som er hjemlet ved Lov og da ikke mindst ved en organisk Lov som f. Eks. Forsvarslovene, maa opføres paa